

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

Rok II

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1973 r.

Nr 5 (9)

T R E Ś Ć:

I. PŁACE

Poz.	Str.
8. Zarządzenie Nr 34 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 lipca 1973 r. w sprawie finansowania zakładowych orkiestr dętych oraz zasad wynagradzania dyrygentów i członków tych orkiestr za czas ćwiczeń (prób) i występów	29

I. PŁACE

8.

ZARZĄDZENIE Nr 34

MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 6 lipca 1973 r.

w sprawie finansowania zakładowych orkiestr dętych oraz zasad wynagradzania dyrygentów i członków tych orkiestr za czas ćwiczeń (prób) i występów.

Zarządza się, co następuje:

- § 1. 1. Zakładowe orkiestry dęte mogą być organizowane w zakładach pracy, w których jest zatrudnionych co najmniej 1000 pracowników.
2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zakładowych orkiestr dętych zorganizowanych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia.
- § 2. Zakładową orkiestrą dętą dysponuje kierownik zakładu pracy.
- § 3. 1. Członkom zakładowych orkiestr dętych przysługuje za jedną godzinę ćwiczeń (prób) lub występów, wynagrodzenie w wysokości 6,00 — 9,00 zł. Wysokość stawki godzinowej w ramach tych rozpiętości ustala kierownik zakładu pracy na wniosek dyrygenta orkiestry.
2. Wynagrodzenie określone w ust. 1 przysługuje najwyższe za 24 godziny ćwiczeń (prób) w miesiącu.
- § 4. 1. Dyrygentowi zakładowej orkiestry dętej, będącemu pracownikiem danego zakładu pracy, przysługuje z tytułu pełnienia funkcji dyrygenta wynagrodzenie w wysokości 350—500 zł miesięcznie. Wysokość wynagrodzenia w ramach wyżej wymienionych rozpiętości ustala kierownik zakładu pracy.
2. Dyrygentowi zakładowej orkiestry dętej, nie będącemu pracownikiem danego zakładu pracy, przysługuje wynagrodzenie określone w umowie zlecenia w wysokości nie przekraczającej jednak 2200 zł miesięcznie.
3. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinna być ustalana w zależności od wielkości zakładowej orkiestry dętej, kwalifikacji dyrygenta oraz liczby godzin ćwiczeń (prób).
4. Jeżeli dyrygent, o którym mowa w ust. 1, pełni ponadto funkcję muzyka w orkiestrze zakładowej, przysługuje mu, niezależnie od wynagrodzenia z tytułu funkcji dyrygenta — wynagrodzenie określone w § 3.
- § 5. 1. Ćwiczenia (próby) i występy zakładowej orkiestry mogą odbywać się tylko poza godzinami pracy (zajęć służbowych).
2. Czas przeznaczony na ćwiczenia (próby) nie podlega wliczaniu do przepracowanego czasu pracy.

II. ZATRUDNIENIE

Poz.	Str.
9. Wytyczne Nr 39 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 lipca 1973 r. w sprawie zatrudnienia kobiet w niepełnym wymiarze czasu pracy	29
III. KOMUNIKAT	
10. Sprostowanie błędu	30

§ 6. Dyrygentowi i członkom zakładowych orkiestr dętych, biorącym udział w występach zakładowej orkiestry poza stałym miejscem pracy, przysługują, oprócz wynagrodzenia określonego w § 3 i 4, diety oraz zwrot kosztów przejazdu według ogólnie obowiązujących przepisów.

§ 7. Wydatki związane z utrzymaniem zakładowej orkiestry dętej należy pokrywać:

- 1) wydatki rzeczowe (zakup instrumentów, konserwacja instrumentów i naprawa, zakup nut, umundurowanie) — ze środków obrotowych zakładu pracy, w ramach kwot przewidzianych na ten cel w planach finansowych oraz ze środków uzyskanych w związku z występami orkiestry na uroczystościach pozazakładowych,
- 2) wynagrodzenia dyrygentów oraz członków zakładowych orkiestr dętych za czas ćwiczeń (prób) i występów — z bezosobowego funduszu płac na podstawie zawartych umów zlecenia.

§ 8. Tracą moc:

- 1) Zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 20 października 1950 r. w sprawie utrzymania zakładowych orkiestr dętych (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 249),
- 2) Zarządzenie Nr 3 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lutego 1968 r. w sprawie wynagradzania dyrygentów oraz członków zakładowych orkiestr dętych za czas ćwiczeń (prób) i występów (Dz. Urz. KPIP Nr 3, poz. 4).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: **W. Kawalec**

II. ZATRUDNIENIE

9.

WYTYCZNE Nr 39

MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 18 lipca 1973 r.

w sprawie zatrudnienia kobiet w niepełnym wymiarze czasu pracy.

1. Uchwała Nr 68 Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1971 r. w sprawie zwiększenia zatrudnienia kobiet w niepełnym wymiarze czasu pracy, stworzyła warunki do znacznego rozszerzenia tej formy zatrudnienia, dogodnej zwłaszcza dla kobiet obciążonych obowiązkami rodzinnymi. Jednakże możliwości rozszerzenia zakresu i form zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy są wykorzystywane w niewielkim stopniu, nieproporcjonalnie do potrzeb zakładów pracy oraz sytuacji na rynku pracy.

Tak niewielkie stosowanie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy wynika między innymi z niewłaściwej interpretacji przepisów o pracy w niepełnym wymiarze czasu, sprowadzającej się do ograniczenia niepełnego wymiaru czasu pracy do „póletatów” (zwykle w drodze zmniejszenia dziennego wymiaru czasu pracy o połowę).

2. Zgodnie z § 3 ust. 2 uchwały Rady Ministrów wymienionej w ust. 1, czas pracy kobiet zatrudnionych w niepełnym wymiarze powinien być ustalany elastycznie i zróżnicowany w zależności od potrzeb zakładów pracy i możliwości pracownic.

Połowa czasu pracy obowiązującego w pełnym wymiarze w stosunku miesięcznym określa tylko minimum, od którego przysługują uprawnienia i świadczenia ze stosunku pracy. Elastyczność i zróżnicowanie wymiaru czasu pracy w niepełnym wymiarze powinny polegać na odpowiednim rozkładzie godzin pracy i ustaleniu wymiaru czasu pracy w wysokości dogodnej zarówno dla zakładu pracy jak i dla pracownic.

3. Należy w szerszym niż dotychczas zakresie:

- 1) stosować pracę w wymiarze 8 godzin dziennie, przy jednoczesnym zmniejszeniu liczby dni pracy w tygodniu;
- 2) organizować brygady lub grupy pracownic pracujące w niepełnym wymiarze czasu pracy;
- 3) organizować w ruchu wielozmianowym w uzasadnionych przypadkach — oddziały (wydziały) produkcyjne o pełnej obsadzie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

4. Należy również uwzględnić warunki lokalne, decydujące o możliwościach wprowadzenia różnych form zatrudnienia w niepełnym wymiarze, a także stosować odpowiednio zróżnicowane godziny rozpoczęcia i kończenia pracy. W niektórych zakładach bądź komórkach organizacyjnych o charakterze usługowym należy — odpowiednio do możliwości zatrudnienia w niepełnym wymiarze — synchronizować godziny działania tych placówek.

5. W miarę możliwości, przy pracy w niepełnym wymiarze czasu należy stosować akordową formę wynagradzania. Przy czasowo-premijowej formie płac, zwłaszcza jeżeli praca w niepełnym wymiarze czasu jest stosunkowo intensywnej, lub jest stosowana w okresach szczególnego nasilenia działalności, dla pracownic zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy mogą być stosowane preferencje premijowe w ramach dysponowanego funduszu premijowego.

Rozszerzenie zakresu zatrudnienia kobiet w niepełnym wymiarze czasu pracy ma szczególne znaczenie również w regionach silnie uprzemysłowionych, gdzie powinno się w znacznym stopniu złagodzić w ten sposób deficyt siły roboczej.

6. W załączeniu podaje się harmonogramy czasu pracy w niepełnym wymiarze, które nie mają charakteru obowiązującego i nie wyczerpują możliwości rozkładów czasu pracy w niepełnym wymiarze, a przedstawiają możliwe do zastosowania typowe rozwiązania w tym zakresie.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: **W. Kawalec**

**Załącznik do wytycznych Nr 39
Ministra Pracy, Płac i Spraw So-
cjalnych z dnia 18 lipca 1973 r.
(poz. 9).**

HARMONOGRAMY CZASU PRACY W NIEPEŁNYM WYMIARZE

(przykłady rozkładu czasu pracy w różnych wymiarach godzin pracy w tygodniu)

- 1) 8 godzin tygodniowo w trzech kolejnych dniach tygodnia, razem 24 godziny tygodniowo.
- 2) 8 godzin pracy co drugi dzień, razem 24 godziny tygodniowo.
- 3) W pierwszym tygodniu codziennie praca w pełnym wymiarze, drugi tydzień wolny, średnio w tygodniu 23 godziny.
- 4) 4 godziny przez 6 dni w tygodniu, razem 24 godziny tygodniowo.
- 5) 6 godzin pracy dziennie przez 4 dni w tygodniu, razem 24 godziny tygodniowo.
- 6) 5 godzin pracy przez 5 dni w tygodniu, razem 25 godzin tygodniowo.
- 7) 5 godzin pracy przez 6 dni w tygodniu, razem 30 godzin tygodniowo.
- 8) 6 godzin pracy przez 5 dni w tygodniu, razem 30 godzin tygodniowo.
- 9) 6 godzin pracy przez 6 dni w tygodniu, razem 36 godzin tygodniowo.
- 10) 7 godzin pracy przez 4 dni w tygodniu, razem 28 godzin tygodniowo.
- 11) 8 godzin pracy przez 4 dni w tygodniu, razem 32 godziny tygodniowo.
- 12) 7 godzin pracy przez 5 dni w tygodniu, razem 35 godzin tygodniowo.
- 13) 8 godzin pracy przez 5 dni w tygodniu, razem 40 godzin tygodniowo.

Praca w niepełnym wymiarze godzin może być stosowana wielozmianowo, między innymi przez zwiększenie liczby zmian. Np. zamiast dwóch zmian po 8 godzin dziennie, a w soboty po 6 godzin, można wprowadzić trzy zmiany po 6 godzin dziennie przez 5 dni w tygodniu (30 godzin tygodniowo) lub 6 dni w tygodniu (36 godzin tygodniowo).

Podobnie w zakładach pracy stosujących równoważne normy czasu pracy np. w handlu, gastronomii — zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy może być wprowadzone albo przez krótszy dzienny wymiar czasu pracy, albo przez zmniejszenie liczby dni pracy, bądź też przez zastosowanie obu tych form równocześnie w odpowiednio dobranych rozkładach.

10.

Sprostowanie błędów

W zarządzeniu Nr 32 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 czerwca 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn (Dz. Urz. MPPiSS Nr 4, poz. 7), w Tabeli współczynników pracochłonności stanowiącej załącznik nr 3 do zarządzenia, w części „Tabele trudne” prostuje się następujące błędy:

- 1) w poz. „Dyktando”, w rubryce dotyczącej 3/4 strony formatu A-4, w ilości kopii 6—10 zamiast „1,5” powinno być „1,6”;
- 2) w poz. „Przepisywanie z druku”, w rubryce dotyczącej 3/4 strony formatu A-4, w ilości kopii 1—5 zamiast „1,6” powinno być „1,5”.